

Christian tizenegy éves koráig csak tanulás céljából nyitott ki könyvet. Azonban tizenegyedik születésnapjára anyukájától megkapta a *Harry Potter és a Bölcsek kövét*. Attól a pillanattól kezdve az olvasás szenvedélyévé, Harry Potter pedig hőisévé vált.

Christian könyvespolcán helyet kapott még sok egyéb könyv is, mindenféle műfajból: regények, krimik, történelmi témájú könyvek, valamint képregények és japán mangák. Kedvenc műfaja azonban a fantasy volt, az egyetlen, amely lehetővé tette, hogy ne csak a saját élethelyzetéből meneküljön el, hanem szomorú és egyhangú környezetéből is kiszakadjon.

Az *Eragon*, *A Gyűrűk Ura*, *Percy Jackson és az olimposziak* és a *Narnia Krónikái* csak néhány olyan regény volt, amelyeket az utóbbi években bújt, és tiszteletbeli helyet foglaltak el az olvasmányai között.

Ahogy befejeződött az első óra, Iovine tanár úr átengedte a katedrát az irodalomtanárnőnek, aki kissé szemrehányó tekintettel beengedte a fiút az osztályba.

- Leone, jól kezdjük az évet, amint látom.

- Tanárnő, csak két percet késtem.

- A késés az késés. És egyébként is ismered Iovine-t, ugye? Legközelebb próbálj meg hamarabb érkezni!

Christian az egész délelőttöt a leghátsó sorban lévő iskolapadjában töltötte anélkül, hogy akár egyszer is elhagyta volna a helyét, és még a szünetben sem kapcsolódott be az osztálytársai felszínes csevegéseibe. Úgy tűnt, hogy mindenkinek van valami különleges élménye a nyárról, amit elmesélhet, de ő azt munkával töltötte, és még ha akarta volna, akkor sem tudott volna mit mondani ezzel kapcsolatban.

- Chris! Minden rendben? Ma még meg sem szólaltál... - mondta Marco a nap végén, miközben kiürült a terem.

Marco azon kevés osztálytársak egyike volt, akivel Christian alkalmanként beszélgetett.

- Nincs mit mondanom.

- Aggódsz az érettségi miatt?

- Még kilenc hónap van hátra...

- Hát, én egyfolytában erre gondolok, már éjszakánként is erről álmodom.

Christian nem válaszolt, és végzett a könyveinek a hátizsákjába való betuszkolásával.

- Eldöntötted már, hogy melyik egyetemre mész? - faggatta őt Marco.

- Nem - válaszolta hűvösen Christian.

- Én az építészetre gondoltam, apámnak építőipari cége van, és így talán majd vele dolgozhatok a jövőben.

- Örülök neked – zárta rövidre Christian.

Marco bámulta pár pillanatig, aztán elment a saját dolgára.

Christian részben megbánta, hogy ily módon válaszolt, de utált beszélni a jövőjéről, különösen most, hogy már elképzelni sem tudta azt. Hogyan tudná fenntartani magát az

egyetemen abból a kevés pénzből, amit keres? Már önmagában a megélhetés is nehézséget okozna abban az évben. És akkor mit tudna kezdeni azzal a sok előadással, amire be kellene járnia és a rakás tanulnivalóval?

Néhány hónappal ezelőtt még az volt az álma, hogy tanár legyen, de később túl sok minden változott meg az életében, és most ez a gondolat csak további haragot és frusztrációt váltott ki belőle. Szinte kötelező volt meghoznia azt a döntést, hogy elhagyja a családját, és önálló életet kezdjen, de Christian nem számolt az összes következménnyel, amit a semmibe való kilépés okoz majd számára.

Egész délután belemerült az olvasásba. Nem sokkal sötétedés előtt fejezte be a könyvet. Aztán kiment a konyhába, és egy egyszerű és könnyen elkészíthető paradicsomos tésztát főzött magának, ami arra azért jó volt, hogy csillapítsa vele az étvágyát. Amióta egyedül élt, meg kellett tanulnia főzni, továbbá minden házimunkát megcsinálni, kitakarítani a házat, mosni és bevásárolni, szóval minden olyan tevékenységet, amiket nemrég még az édesanyja végzett el. De az erőfeszítések ellenére sem vágyódott vissza a családja körébe. A folytonos veszekedések szülei között, a minden percet átható, véget nem érő feszültség, a titkos konfliktusokkal teli néma hallgatás mind-mind arra a döntésre sarkallták Christiant, hogy hagyja maga mögött ezt az életet.

A hétfő volt az egyetlen nap a héten, amikor nem dolgozott. Azért kellett ennyire hajtania, hogy ki tudja fizetni a négyszáz eurós havi lakbért, be tudjon vásárolni és esetleg vehessen magának néhány könyvet.

Nyáron nem okozott gondot számára, hogy minden nap hajnali kettőig dolgozzon, mert másnap akkor kelt, amikor akart. Most azonban megbonyolította a helyzetet, hogy minden délelőtt az iskolában kell majd lennie. Az a gondolat, hogy kilenc hónapot ekképpen fog eltölteni, megrémítette. Csak vacsora után tudta rávenni magát arra, hogy kinyissa a történelemkönyvet, és elkezdett tanulni.

- A Restauráció... - olvasta hangosan, hogy megpróbáljon jobban koncentrálni. – Szigorúan történelmi-politikai szinten az uralkodó osztály hatalmának helyreállítási folyamata Európában, Napóleon vereségét követően.

Két órán át tanult, addig, amíg el nem nehezedett a feje, azután otthagya az asztalon lévő könyvet, és ágyba bújt.

Azonban nem volt nyugodt, olyan érzése támadt, mintha elfelejtett volna valamit, de mit?

A munkaruha!

Teljesen megfeledkezett arról, hogy a pincéruháját kimossa.

Hirtelen felkelt, kivette az egyenruháját a szennyeskosárból, megtöltötte a mosdókagylót vízzel, ráöntött egy kis mosószert, és beáztatta.

Várakozás közben azt gondolta, hogy egy kis zene segít majd neki kikapcsolódni, ezért kihúzta a fiókot, amelyben néhány CD-t tartott, és elkezdte böngészni őket. A keze ügyébe akadt egy kissé kifakult kép, amely véletlenül ebbe a fiókba került a költözés során.

Egy mosolygós kisfiút ábrázolt, aki szorította a kormányt egy férfi ölében ülve, aki legalább annyira mosolygott, mint ő. Az anyósülésen egy nő volt, aki szeretettel nézte a gyermeket. Christian néhány pillanatig csak bámulta a fényképet. Majdnem elfelejtette, milyen boldog volt a gyerekkora, aminek azonban az ezen a fényképfelvételen megörökített pillanat után kisvártatva vége szakadt.

A szokásos kérdések visszhangoztak a fejében: miért van az, hogy két ember, akik szeretik egymást, egyszer csak elkezdik egymást gyűlölni?

(Részlet Luigi Cerciello *Az a fiú a hátsó padból* című művéből)